



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 254/2026-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED], proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Tos/99/2025 zo 4. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. apríla 2026 domáha preskúmania uznesenia krajského súdu sp. zn. 1Tos/99/2025 zo 4. februára 2026 týkajúceho sa jeho návrhu na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na Mestskom súde Bratislava I (predtým Okresnom súde Bratislava I) pod sp. zn. 6T/122/2008.

2. Z obsahu sťažovateľovho podania a predovšetkým z obsahu uznesenia krajského súdu sp. zn. 1Tos/99/2025 zo 4. februára 2026 vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6T/122/2008 z 29. júna 2009 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2To/105/2009 z 8. októbra 2009 uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 21 rokov so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Sťažovateľ sa písomným návrhom postúpeným mestskému súdu 12. marca 2025 domáhal povolenia obnovy konania v trestnej veci vedenej na mestskom súde pod sp. zn. 6T/122/2008, ktorý doplnil po výzve mestského súdu o dôvody obnovy konania, ktoré mali spočívať vo výsluchu svedkyne [REDACTED], a zároveň požiadal o pridelenie obhajcu z dôvodu majetkových pomerov. Mestský súd uznesením sp. zn. 43Nt/6/2025 z 2. októbra 2025 zamietol podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku

návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania z dôvodu nezistenia podmienok na obnovu konania podľa 394 ods. 1 Trestného poriadku. Krajský súd uznesením sp. zn. 1Tos/99/2025 zo 4. februára 2026 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažovateľom podanú a jeho právnym zástupcom odôvodnenú sťažnosť proti uzneseniu mestského súdu sp. zn. 43Nt/6/2025 z 2. októbra 2025.

3. Sťažovateľ vo svojom podaní smerujúcom proti napadnutému uzneseniu krajského súdu napáda jeho závery, ktorými aproboval nesplnenie podmienok na povolenie obnovy konania vo veci vedenej mestským súdom pod sp. zn. 6T/122/2008 z dôvodu ich arbitrárnosti, keďže nedostal odpovede na ním zdôvodnenú potrebu vypočutia „korunnej“ svedkyne [REDACTED] a kamerových záznamov majúcich zachytiť pohyb osôb v blízkosti poškodenej trestným činom.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti je porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tos/99/2025 zo 4. februára 2026 z dôvodu arbitrárneho posúdenia ním podaného návrhu na obnovu konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej mestským súdom pod sp. zn. 6T/122/2008.

5. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatie na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podmienky konania pred ústavným súdom vyplývajú z § 42 ods. 1, § 43 ods. 1, § 123 ods. 1 písm. a) až d), § 123 ods. 3, § 124, § 132 ods. 1 a § 37 zákona o ústavnom súde.

6. Ústavný súd východiskovo poukazuje na to, že inštitút obnovy konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci znovu konať a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené. Obnova konania slúži predovšetkým na nápravu nesprávnych skutkových zistení na základe nových skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré nebolo možné v pôvodnom konaní použiť (II. ÚS 161/2012, IV. ÚS 578/2020, IV. ÚS 103/2026).

7. V konaní o povolenie obnovy konania (*iudicium rescindens*) podľa Trestného poriadku príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo skôr vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného (III. ÚS 406/2014, II. ÚS 111/2015, IV. ÚS 103/2026).

8. Konanie o povolenie obnovy konania teda pozostáva zo skúmania prípustnosti návrhu a skúmania odôvodnenosti návrhu. Súd tak najskôr skúma formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania (§ 399 ods. 1 Trestného poriadku), ďalej sa musí zaoberať tým, či navrhovateľ vo svojom návrhu tvrdí Trestným poriadkom predpokladané dôvody na povolenie obnovy konania, a konečne skúma odôvodnenosť návrhu, t. j. či sú uvádzané skutočnosti a dôkazy spôsobilé na to,

aby bolo v obnovenom konaní možné dosiahnuť iné rozhodnutie vo veci (§ 394 Trestného poriadku; II. ÚS 111/2015). Pri posudzovaní odôvodnenosti návrhu na povolenie obnovy konania príslušný súd skúma, či sú navrhovateľom označené nové skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé zabezpečiť mu v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie. Potenciál takto novo predkladaných skutočností alebo dôkazov nemožno hodnotiť izolovane, ale je potrebné ich hodnotiť vo vzťahu ku skutočnostiam a k dôkazom, na základe ktorých súd ustálil skutkové zistenia v pôvodnom konaní. Povinnosť konajúcich súdov sa obmedzuje len na posúdenie závažnosti, resp. kvality týchto dôkazov a následnú formuláciu odpovede, prečo tieto dôkazy považujú/nepovažujú za také, ktoré by spĺňali parametre tzv. nového dôkazu predvídaného § 394 ods. 1 Trestného poriadku (I. ÚS 202/2015, IV. ÚS 578/2020, IV. ÚS IV. ÚS 118/2022, IV. ÚS 395/2022).

9. Krajský súd, vychádzajúc z podstaty obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pripomenul, že v rámci obnovy konania nedochádza k opätovnému prehodnocovaniu veci, ale ide o posúdenie, či nová skutočnosť, ak je daná, spôsobuje takú zmenu dôkaznej situácie, že by bolo potrebné obvineného spod obžaloby oslobodiť alebo uznať za vinného podľa miernejšieho ustanovenia zákona, prípadne mu uložiť miernejší trest. Inými slovami, v konaní o povolení obnovy konania neplatí revízny princíp a nedochádza podľa § 394 Trestného poriadku k preskúmaniu procesného postupu súdu v pôvodnom konaní alebo vecnej správnosti jeho rozhodnutia. V nadväznosti na to krajský súd ozrejmil, že za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (R 6/1997). V konkrétnych reáliách návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania krajský súd konštatoval, že svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorej opätovného vypočutia sa sťažovateľ domáha, nebola osobou súdu skôr neznámou, ale, naopak, išlo o svedkyňu, ktorá bola nielen súdu známa v pôvodnom trestnom konaní, ale aj „bola vypočutá v predsúdnom konaní a na hlavnom pojednávaní využila svoje zákonné právo odmietnuť vypovedať, v dôsledku čoho bola prečítaná jej skoršia výpoveď“. *Samotná skutočnosť, že odsúdený po právoplatnom skončení veci opätovne navrhuje jej výsluch, preto bez ďalšieho nepredstavuje nový dôkaz. Rovnako za novú skutočnosť nemožno považovať ani tvrdenie odsúdeného, že menovaná svedkyňa má vedomosť o identite iných osôb, ktoré sa mali pohybovať v blízkosti poškodenej, keďže ide len o ničím nepodloženú domnienku odsúdeného, ktorá nie je opretá o konkrétne, objektívne zistiteľné a dosiaľ neznáme okolnosti.*“. K doplnujúcemu návrhu sťažovateľa na zabezpečenie kamerových záznamov zachytávajúcich pohyb osôb v okolí poškodenej krajský súd zhodne s prvostupňovým súdom zvýraznil hypotetickú hodnotu tohto návrhu sťažovateľa z dôvodu, že „nie je podložený žiadnou konkrétnou novou skutočnosťou ani reálne existujúcim dôkazom, ale len predpokladom odsúdeného, že takéto záznamy by mohli potvrdiť jeho verziu skutkového deja. Konanie o povolení obnovy konania však nemôže slúžiť na preverovanie čisto špekulatívnych tvrdení bez konkrétneho skutkového základu.“.

10. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval (predovšetkým § 394 ods. 1 a § 399 ods. 2 Trestného poriadku, pozn.), jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Krajský súd vo svojom napadnutom uznesení z hľadiska svojej vyslovenej právnej argumentácie postačujúcim a zrozumiteľným,

ako aj ústavne udržateľným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predostretú argumentáciu za spôsobilú na obnovu konania. Z materiálneho hľadiska teda nedošlo k naplneniu dikcie § 394 ods. 1 Trestného poriadku, tak ako to sťažovateľovi ozrejmil aj krajský súd ako súd sťažnostný, a to v kontexte splnenia obligatórnej zákonnej podmienky, teda existencie dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné meritórne rozhodnutie.

11. Napadnuté uznesenie krajského súdu nie je arbitrárne, naopak, spĺňa všetky parametre odôvodnenia rozhodnutia, tak ako na ne už ústavný súd v predchádzajúcom texte poukázal, vrátane dôsledného preskúmania a v nadväznosti naň aj riadneho negatívneho odôvodnenia splnenia podmienok na povolenie obnovy konania. V dôsledku tohto záveru by bola ústavná sťažnosť sťažovateľa v prípade, ak by bol riadne zastúpený právnym zástupcom, posúdená ako zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

12. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

13. Vzhľadom na obsah skoršej časti odôvodnenia (body 10 a 11) je zřejmé, že sťažovateľ si z vecných dôvodov *a priori* bezúspešne uplatňuje nárok na ochranu ústavnosti podaním ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, čo nie je reparačné ani v prípade zastúpenia advokátom. V dôsledku toho ústavný súd ani nepristúpil k preverovaniu majetkových pomerov sťažovateľa a sťažovateľom uplatnenej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia). Na podklade uvedeného ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde, ktorý neustanovenie právneho zástupcu (z vecných dôvodov zrejmej bezúspešnosti uplatňovania nároku na ochranu ústavnosti alebo pre nedôvodnosť ustanovenia právneho zástupcu na základe majetkových pomerov navrhovateľa) obligatórne spája s rozhodnutím premietnutým do bodu 2 výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu